

Gergelyi Otmár halálára

1995. március 13-án, életének 75. esztendejében váratlanul elhunyt Dr. Gergelyi Otmár, akit zenei körökben mint neves orgonakutatót és a hangszer kiváló ismerőjét tartottunk számon.

A szepességi Busócon született 1919. szeptember 28-án. Apja Gergelyi György közjegyző volt. A család apai részről erdélyi származású. Gergelyi Otmár iskolai tanulmányait már Késmárkon kezdi, a közép- és főiskolát Pozsonyban fejezi be. A főiskolán történelmet, latint és németet tanult. Szülőföldje, a Szepesség, amely történelmi és művészeti emlékekben oly gazdag, élete végéig nagyon vonzotta. A család nyelve a magyar volt, de a szlovákon kívül mint szepességi a németet is korán elsajátította. Később szerzett latintudása a mai ember számára szinte lenyűgöző volt. Az említett nyelveken kívül bírta a görögöt, a hébert, a franciát és az orosz is.

Főbb működési helyei Pozsony, Homonna, Bajmóc és Nyitra voltak, ahol mint középiskolai tanár, levéltáros illetve múzeumi dolgozó működött. Tevékenységét számtalan, főként helytörténeti tanulmány fémjelezte, amelyek különböző folyóiratokban vagy önállóan jelentek meg. A történelmi Magyarországot érintő ismeretei nagyon széleskörűek voltak. Szenvedélyes képeslapgyűjtő is volt.

Az orgona már fiatal kora óta vonzotta, akkoriban kántorizált is Pozsonyban. Az orgona iránti érdeklődése ebben nem merült ki; a hangszer szerkezete és méginkább annak története is foglalkoztatta minden összefüggésében. Így vált fokozatosan a szlovákiai orgonakutatás úttörőjévé. Amíg ereje engedte, fáradhatatlanul kutatta a régi orgonákat. Ő volt az első, aki feltérképezte az összes régi orgonát, szerkezetüket, történetüket és építőiket. Mint alkalmi segítőtárs magam győződhettem meg hivatásszeretetéről, sok türelmet és időt igénylő kitartásáról. Munkájának eredménye a nyugat-, közép- és kelet-szlovákiai történelmi orgonák részletes leírása az *Acta organologica* hasábjain. Idehaza Wurm Károllyal, szerzőtársával egy reprezentatív, kétnyelvű (szlovák-német) könyvet jelentetett meg *Historické organy na Slovensku* (Szlovákiai történelmi orgonák) címmel.

Bár egészségi állapota az utóbbi egy-két évben kissé megromlott, mindig dolgozott, kutatott. A népszerűséget sosem szerette, mindvégig nagyon szerény ember volt. Az igazi örömet a hivatásában szerzett új ismeretek jelentették számára.

Búcsúztatása 1995. március 16-án volt Nyitrán, majd Pozsonyban helyezték örök nyugalomra a család többi tagja mellé.

Szabó Imre (Pozsony)